

Geheimen van Rosewell Castle

Corina Bomann bij Boekerij:

Het vlindereiland
De maneschijnsonate
De jasmijnzussen
De stormroos
Een wonderlijke winterreis
Het klaprozenjaar
Winterbloesem
De rozentuin

De vrouwen van de Leeuwenhof-serie:

Agneta's erfenis
Mathilda's geheim
Solveigs belofte

De kleuren van schoonheid-serie:

Sophia's hoop
Sophia's wens
Sophia's triomf

Waldfriede-saga:

Gloriedagen
Lichtpunt
Avondrood
Ochtendgloren

Een kamer aan zee
Een magische zomer
Winterengel

De Rozenhaag-serie:

Dromen van een nieuw begin
Verlangen naar vrijheid

De Schotse Butleracademie-serie:

Geheimen van Rosewell Castle

Corina Bomann

*Geheimen van
Rosewell Castle*

Schotland, 2025. Op Rosewell Castle vindt Isabel
een laatste kans op een nieuw leven.

Deel 1 van *De Schotse Butleracademie*-serie

Vertaald uit het Duits door Iris van der Blom

ISBN 978-90-492-1196-7

ISBN 978-94-023-2983-4 (e-book)

ISBN 978-90-492-1442-5 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Die Geheimnisse von Rosewell Castle*
(*Die Butlerschule 1*)

Vertaling: Iris van der Blom

Omslagbeeld en -ontwerp: © Bürosüd

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2026 by Penguin Verlag a division of Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Proluog

12 april 1970

Verontrust keek Jonathan naar buiten. De sneeuwval, die ongeveer drie uur geleden was begonnen, was heviger geworden. Een onheilspellend gierende storm dreef steeds nieuwe witte massa's de straat door en liet de sneeuw kristallen als hagel tegen de ruiten kletteren. Vervelend genoeg hoopte de sneeuw zich ook steeds verder op in de entree van zijn souterrainwoning.

Hij was blij dat hij ongedeerd was thuisgekomen, maar als het zo hard bleef sneeuwen als nu zou hij de volgende dag wel vroeger moeten opstaan om op tijd op zijn werk te zijn. Hij zou zich in elk geval eerst met behulp van de sneeuwschep een weg moeten banen.

Het jaar was al met extreme weersomstandigheden begonnen. In maart nog hadden ze zo'n zware sneeuwstorm gehad dat er in de buurt enkele hoogspanningsmasten waren omgevallen. Op sommige plaatsen had de sneeuw heuphoogte bereikt.

Niet lang daarna was het warm geworden, wat de hoop dat de lente in aantocht was had aangewakkerd. In het park rond zijn

werkplek hadden sneeuwkllokjes en krokussen hun kopje opgestoken. Maar de winter wilde zich blijkbaar niet zo gemakkelijk gewonnen geven.

Jonathan bleef nog even kijken naar de dikke, zware vlokken, die al een twintig centimeter hoge heuvel voor de ingang van het souterrain hadden gevormd, trok toen het gordijn dicht en besloot eerst maar eens een kopje thee te zetten.

De dag was lang en hectisch geweest en zijn werkgever veeleisend, zoals gewoonlijk. Maar hij stond hem wel toe extern te wonen, wat Jonathan eigenlijk bijzonder prettig vond – tot vandaag dan. Nu wenste hij dat hij daar was gebleven, want zelfs als het een keer ophield met sneeuwen zouden die witte massa's morgen op straat voor chaos zorgen.

Jonathan had de fluitketel net op het gasstelletje in zijn keuken gezet toen hij een geluid hoorde. Hij hief zijn hoofd en luisterde in een poging de bron te ontdekken. Het klonk als luid geslurp en even wist hij niet of het van buiten of van binnen kwam.

Was er echt iemand zo gek om met dit weer de deur uit te gaan, zijn hond uit te laten? Hij schudde zijn hoofd, opende het deurtje van de kast waarin hij zijn thee bewaarde en pakte het blikje eruit. Dat voelde licht aan; als hij weer boodschappen ging doen moest hij eraan denken thee te kopen.

Opeens werd er geklopt. Eerst nog zachtjes, daarna harder. Wie kon er nu bij hem langs willen komen? De huurder van boven misschien? Sinds hij hier was ingetrokken, had hij die mensen misschien twee of drie keer gezien, niet vaker. Dat lag natuurlijk aan zijn werktijden. De zondag was zijn enige vrije dag, die hij zo goed mogelijk besteedde aan zaken waar hij anders niet aan toekwam.

Jonathan legde het theezeefje neer en liep naar de deur. Toen hij opendeed, kwam hem een scherpe windvlaag tegemoet en sloeg de sneeuw hem hard in zijn gezicht.

De jonge vrouw was van top tot teen doorweekt en op haar rok zaten vuile vlekken. Haar donkere haar zat aan haar hoofd

geplakt en haar make-up was doorgelopen. Ze was kennelijk uitgegleden op de trap, want er zat een groot gat in haar kousen. Zo had hij haar nog nooit gezien.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg hij verbijsterd.

Zijn bezoeker keek hem met betraande ogen aan en vroeg toen wanhopig: ‘Mag ik binnenkomen? Ik heb je hulp nodig, Jonathan.’

1

Vrijdag 2 mei 2025

Ik sta voor mijn marmeren werkblad en knabbel aan een mangopit. De stukjes die er na het fileren van de vrucht op achterblijven, zijn het eerste wat ik sinds het begin van mijn dienst bijna acht uur geleden in mijn maag krijg.

Op vrijdagavond is het altijd extra druk in de zaak en het tempo waarin de gerechten uitgeserveerd moeten worden is bijna bovenmenselijk. Je vergeet daarbij gemakkelijk dat je zelf maar een mens bent, met behoeften.

Toen ik twee jaar geleden in Le Coq Rouge begon te werken dacht ik nog dat ik de jackpot had gewonnen. Dit restaurant uit het hogere segment had zich in de laatste drie jaar ontwikkeld tot het meest gewilde in Londen. Filmsterren en miljonairs lopen er de deur plat. Zonder aanbeveling van een stamgast krijg je geen tafeltje.

Hier werken als hulpkok is voor mij eigenlijk een degradatie, want ik heb een koksopleiding gedaan en daarna Culinary Arts aan de University of West London gestudeerd. Het salaris klonk

echter fantastisch. Bovendien hadden ze me verteld dat er uitstekende promotiekansen waren.

Helaas ben ik even ver verwijderd van promotie als van de maan. En uitgehongerd bij gebrek aan een pauze. Mijn knieën knikken en mijn lichaam voelt aan als gedroogd fruit. De mango is als een reddende strohalm in een maalstroom van stress en hectiek. Ik sluit mijn ogen en opeens verdwijnt alles naar de achtergrond: het lawaai van de kletterende pannen, de hitte, het ongeduldige geklingel van de servicebel en de stemmen van mijn collega's.

Ik proef zomer. Vakantie. Rust. Strand. Zon.

Een paar dagen samen met Rhyden op de Malediven. Of in de Cariben. Zoals we in het begin van onze relatie deden...

'Richter!' blaft de stem van onze chef-kok, die me ruw uit mijn dagdroom haalt.

Jack Mulligan is een ster onder de sterrenkoks. Ooit had hij een eigen kookshow, die echter vanwege te lage kijkcijfers werd stopgezet. Nu is hij de baas van deze tent. Hij is natuurlijk niet de eigenaar, maar ik denk weleens dat zelfs die bang voor hem is.

Nu hij voor de camera geen mensen meer kapot kan maken, reageert hij zich maar al te graag op een van ons af.

'Hoe háál je het in je hoofd?' snauwt hij me toe.

Om ons heen valt het stil. De gesprekken verstommen, het gekletter houdt op en ik zou zweren dat zelfs het gepruttel in de pannen zachter klinkt.

Ik laat de hand met de afgeknabbelde mangopit zakken en draai me om.

Mulligans hoofd is vuurrood. De aderen bij zijn slapen zijn opgezwollen en zijn handen tot vuisten gebald.

Mijn geestvermogens zijn schijnbaar te zeer beneveld om te zien wat het probleem is. We sabbelen allemaal wel eens een mangopit af. Net zoals je terloops ook het topje van een wortel of een komkommer in je mond stopt. Mulligan doet dat zelf ook. So what?

‘Wie heeft je verdomme verteld dat je je mag vergrijpen aan de eigendommen van het restaurant?’

‘Chef, ik heb alleen –’

‘Ik heb gezien wat je deed! Sinds wanneer heb je toestemming van mij om iets van de gerechten van de gasten in te pikken?’

De lucht om me heen lijkt zich te verdichten. Opeens heb ik het gevoel in een veel te strak aangesnoerd korset te zitten. Misschien was Mulligan de hele avond al op zoek naar een zondebok. Dat had ik moeten merken toen ik de keuken binnenkwam. En dan ben ik ook nog zo stom om aan die pit te sabbelen...

‘Het was maar een pit,’ zeg ik ter verdediging. ‘Na het fileren wordt normaal gesproken weggegooid wat overblijft.’

‘Dan gooi je hem verdomme weg en ga je jezelf niet volvreten als een varken!’

Ik voel dat ik een kleur krijg. Ik heb me zeker niet volgevretten. Het was niet eens een maaltijd. Ik wilde alleen mijn bloedsuiker een beetje op orde krijgen voordat ik zou omvallen.

Woede vlamt in me op. Ik weet dat het niet goed is om de strijd met Mulligan aan te gaan.

‘Dat zou niet nodig zijn als we eventjes pauze hadden om iets te eten of te drinken,’ flap ik er desondanks uit. Meteen heb ik spijt van mijn woorden, maar terughalen kan ik ze niet meer.

Mulligans mond valt open. Zijn ogen worden minstens één tint donkerder. ‘Wát zei je daar?’

Hij komt dreigend op me af en blijft op nog geen handbreedte voor me staan. Met het werkblad achter me kan ik niet terugwijken. Ik ruik zijn aftershave, zijn zweet en, erger nog, zijn adem, die naar sigaretten stinkt. Want hij gunt zichzelf natuurlijk wel een rookpauze.

Ik had geïntimideerd kunnen zwijgen, maar wat zeggen ze ook alweer? Honger maakt humeurig?

‘Ik zei dat het niet nodig zou zijn als we een korte pauze hadden om iets te eten of te drinken, chef,’ antwoord ik. ‘Niemand heeft er wat aan als iemand van ons van uitputting onderuitgaat.’

Mijn collega's houden hun adem in. Ik kan aan hun gezicht zien dat ze er net zo aan toe zijn als ik. Iedereen is op vrijdag na het werk volkomen uitgeput. Maar niemand durft iets te zeggen. Ik normaal gesproken ook niet.

Maar nu is het alsof er iets in me is stukgegaan. Er bekruipt me een merkwaardig voldaan gevoel en ik schiet er bijna van in de lach. Ik zal mijn verstand wel hebben verloren.

'Weet je wat jouw probleem is, Richter?' vraagt Mulligan zachtjes. Er loopt een ijzige rilling langs mijn nek. Hij is woedend, echt woedend. 'Je weet gewoon niet wanneer je je muil moet houden. Je denkt gewoon niet na over wat je wel en niet mag doen. Omdat je een godvergeten randdebiel bent!'

Hij tikt met zijn wijsvinger tegen mijn schouder.

Opeens ben ik zo nijdig dat elk antwoord me in de keel blijft steken. Waar haalt hij het lef vandaan om me aan te raken?

'Mijn keuken uit, onmiddellijk!' schreeuwt hij plotseling. Zijn arm schiet omhoog en wijst naar de uitgang. 'Je bent ontslagen!'

Ik staar hem aan en mijn verstand weigert te verwerken wat hij heeft gezegd. Hij gooit me de keuken uit omdat ik aan een stuk fruitafval heb gelikt?

Mijn hart is als donder in mijn oren en ik begin over mijn hele lichaam te trillen. Mijn ogen prikken, maar niet omdat ik wil janken. Ik zou die smeerlap het liefst naar de keel vliegen!

'Heb je me niet gehoord? Scheer je weg!' Zijn stem slaat over en een fijne nevel van speeksel belandt op mijn gezicht.

Mijn woede wordt een oplaaierend vuur. Wat zou ik hem nu graag voor het oog van de voltallige keukenstaf een mep verkopen! Maar ik stap alleen maar opzij. Daarbij raak ik met mijn heup het heft van het schilmes, dat ik een beetje slordig heb weggelegd. Het smakt luid kletterend op de vloertegels.

Dat haalt me terug naar de werkelijkheid.

Weg, en vlug ook, zeg ik tegen mezelf. Bij deze gek vandaan voordat je iets onbezonnens doet.

Briesend van woede loop ik zwalkend naar de kleedkamer achter de keuken. Ik ruk mijn koksbus met de rode haan op de borst open en het verontwaardigde ‘*krak!*’ doet me beseffen dat een van de drukknopen is losgescheurd. Nou en. Ik zal het toch niet meer nodig hebben.

Ruw trek ik het jasje uit en slinger het in een hoek. Dan maak ik mijn locker open en pak mijn sweatshirt, jeans en tas. Ik zal hem wel niet goed dicht hebben gedaan, want mijn mobiel valt eruit en komt kletterend op de grond terecht.

Even sta ik verstijfd van schrik.

Als ik me weer kan bewegen en hem opraap, blijkt mijn vermoeden terecht: een deel van het scherm is versplinterd. Fuck!

En alsof dat nog niet genoeg is, lichten er ongeveer tien meldingen op.

Rhyden heeft geprobeerd me te bereiken.

Opeens gaat mijn hart niet langer tekeer van woede, maar van ongerustheid. Is er iets gebeurd?

De laatste tijd hebben we vaak ruzie. Het werk en mijn late diensten en nog wat dingen hebben aan het weefsel van onze relatie getrokken, waardoor het dun is geworden.

Toch vergeet ik dat allemaal op slag door mijn angst dat hem iets is overkomen.

Zonder aarzelen tik ik op zijn nummer. De telefoon gaat over en dan krijg ik zijn voicemail. Shit!

Ik beëindig het gesprek en zie dat hij een bericht heeft achtergelaten. Met trillende vingers toets ik het nummer van mijn voicemail in, ik pers mijn lippen op elkaar en luister ingespannen.

‘Hi Isabel, met mij,’ hoor ik zijn vertrouwde stem zeggen en ik slaak een zucht van verlichting. Ik krijg een warm gevoel in mijn borst. Hij leeft! Dat is alvast iets!

Er volgt een korte stilte, dan vervolgt hij: ‘Nou... Ik wilde het je eigenlijk persoonlijk vertellen, maar... Je weet dat we de laatste tijd nogal wat problemen hadden en ruziemaakten...’ Hij slaakt een zucht. Ik zie voor me dat hij nu zijn hand over zijn gezicht haalt.

Wat? schreeuwt iets in me. Waar wil je naartoe? Ja, we hebben ruzie gehad. Maar was jij niet degene die vond dat ik mijn droom moest opgeven?

‘Moet je horen, ik kan dat allemaal niet meer aan,’ brengt hij ten slotte moeizaam uit. ‘Ik heb een vrouw nodig die er helemaal voor me is en niet de hele tijd aan haar werk denkt.’

Terwijl ik de grond onder mijn voeten voel wegzinken voegt hij eraan toe: ‘Het is uit tussen ons.’

Giselle

September 1969

De zon scheen op Giselles gezicht toen ze gehaast met haar zware tas over het ronde voorplein liep. De regenwolken die vroeg in de ochtend nog zwaar boven het land hadden gehangen, waren net als de alles omhullende nevel verdwenen. De eerste aanzet van de herfst veranderde het eentonig groene landschap in een zee van kleuren. Het loof van de bomen in de kasteeltuin schitterde in rood, geel en oranje.

Al lopend bekeek de jonge vrouw haar nieuwe werkterrein.

Hallingham Hall moest dateren uit de regeerperiode van George III – ‘Mad King George’, zoals hij later werd genoemd, nadat zijn geestgesteldheid ernstig was verslechterd. De muren in neoclassicistische stijl waren geel geschilderd en tegen de zijgevels groeiden klimop en rozen. In de hoge ramen werd de bijna wolkeloze hemel weerspiegeld.

De tijd leek hier te hebben stilgestaan. In Londen, de stad waar ze vandaan kwam, waren nog steeds sporen van de oorlog te zien en werden de door bombardementen ontstane gaten opgevuld

met moderne bouwwerken. Maar bij de aanblik van dit landgoed kreeg ze het gevoel door een magisch portaal in de achttiende eeuw terecht te zijn gekomen.

Bij de voordeur bleef Giselle staan. Ze was al te laat en daarom trok ze zonder omhaal aan de bel.

De nachttrein had het eerste stuk op tijd gereden, maar werd halverwege het traject opgehouden. En toen ze eindelijk in Edinburgh was aangekomen, had het een poos geduurd tot ze een taxi vond.

Ik had beter niet naar huis kunnen gaan, bedacht ze terwijl ze bovenaan de trap nerveus van het ene been op het andere wipte. Maar ze had haar ouders en haar zus al zo lang niet gezien en had absoluut willen vertellen hoe haar eindexamen was verlopen.

Niet dat haar moeder, die zelf lerares was, er enthousiast over was dat ze de opleiding tot huishoudster had gevolgd.

‘Met jouw hersens had je moeten gaan studeren,’ bleef ze haar onvermoeibaar voorhouden. Maar Giselle had altijd al een zwak voor schitterende hotels en herenhuizen gehad. Ze droomde er al een poos van om er ooit in een te wonen en werken.

Maar haar jongere zus Bee, die inmiddels haar verpleegopleiding bijna had afgerond, was oprecht blij voor haar geweest en had uitgelaten gereageerd toen Giselle haar had verteld waar ze zou gaan werken. ‘Een earl, Gigi!’ had ze uitgeroepen, waarna ze haar stevig had omhelsd. ‘Dat is toch waanzinnig?’

Haar vader echter... Zijn reactie had ze tijdens haar treinreis naar de verste krochten van haar verstand verbannen.

Toen er voetstappen achter de deur klonken zette ze haar gedachten uit haar hoofd en rechte haar rug.

Meteen daarna keek ze in het gezicht van een jonge man in een donker pak. Een bediende, vermoedde ze.

‘Goedemorgen, miss...’ zei hij en hij keek haar vragend aan.

‘Farnsworth,’ antwoordde ze. ‘Giselle Farnsworth. Ik ben de nieuwe huishoudster.’

De bediende wierp haar een bevreemde blik toe. Opeens besefte Giselle welke ernstige fout ze had gemaakt.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei ze. ‘Ik weet heel goed dat ik de dienst-ingang had moeten nemen, maar de trein had vertraging en –’

De bediende onderbrak haar koel en zei: ‘Ik zal lord Hallingham over uw aankomst inlichten,’ waarna hij zich omdraaide. ‘Als u hier in de hal wilt wachten?’

‘Bedankt,’ zei Giselle. Ze stapte naar binnen en terwijl de deur zachtjes in het slot viel, keek ze hem na toen hij de prachtige trap op liep, die de begane grond met de eerste verdieping verbond.

Omdat de greep ervan in haar hand sneed, zette ze de tas naast zich neer. Ze wreef haar pijnlijk kloppende vingers. In de tas zat alles wat ze bezat. Als je het verspreid in een kamer zag was het niet veel. Toch liep het gewicht op, vooral als je het al sinds de nachtelijke uren met je meedroeg.

Toen haar handen weer iets beter aanvoelden, keek ze weer op en wierp een blik om zich heen.

Ook het interieur van het kasteel was prachtig. De wanden waren gedecoreerd met barok aandoende stucornamenten en bespannen met zijdebehang. Een imposante kroonluchter hing als een tros rijpe druiven boven haar hoofd. Hij brandde, hoewel het dag was en er veel licht door de hoge vensters viel, en wierp zijn licht op de kunstzinnig ontworpen parketvloer onder haar voeten.

De familie Hallingham was een van de rijkste families van Schotland. Terwijl andere adellijke huishoudens hun personeelsbestand hadden ingekrompen, namen ze hier nieuwe mensen aan.

Zoals Giselle te weten was gekomen, was haar voorgangster miss Brewster met pensioen gegaan, voorzien van een vorstelijke toelage van de kant van haar werkgever. Veertig jaar was ze bij de Hallinghams in dienst geweest.

Giselle wist niet of ze hier wel zo lang wilde blijven, want eigenlijk wilde ze ook erg graag iets van de wereld zien. Maar het was een heel goed begin, dat had de directeur van de academie haar verzekerd. Veel andere huishoudsters begonnen eerst in hotels of kleinere huishoudens.

Ze zag de jaloerse blikken van haar klasgenoten weer voor zich, toen bekend werd gemaakt dat haar een betrekking bij de familie Hallingham was aangeboden. Toen klonk een stem en het beeld verdween.

‘Miss Farnsworth?’ De jonge bediende stond een paar treden boven haar op de trap. ‘Lord Hallingham zal u nu ontvangen.’

‘Bedankt.’ Giselle tilde haar tas weer op en ging de trap op. De bediende liep een paar stappen voor haar uit, waar ze dankbaar voor was. Het zou niet voor het eerst zijn geweest dat iemand op een trap probeerde onder haar rok te kijken. En ze droeg niet eens rokken die reikten tot minder dan een handbreed onder de knie.

Toen ze op de eerste etage langs een openstaande glazen deur kwamen, controleerde ze haar uiterlijk nog eens. Ze droeg een modieus donkerblauw mantelpakje met een gerende rok tot over haar knieën en daarbij een eenvoudige witte blouse, huidkleurige nylons en blauwe, niet al te hooggehakte pumps. Haar kastanjebruine haar had ze elegant opgestoken en ze had een klein hoedje op. Haar enige sieraden waren decante gouden oorbelletjes.

Het was haar ingeprent dat het ongepast was om overmatig elegant te verschijnen, dit om de vrouw des huizes niet te overschaduwen.

Bij lady Hallingham zou ze zich daarover wel geen zorgen hoeven maken. Ze had haar in een damesblad zien staan in een duur pakje van Chanel, dat een aankomende huishoudster zich nooit en te nimmer zou kunnen veroorloven. Giselles kleding kwam daarentegen uit een warenhuis.

Bij een van de deuren die een lange gang flankeerden, bleef de bediende staan. Hij klopte, ging na de roep van een zware mannenstem naar binnen en verkondigde: ‘Miss Farnsworth is hier, milord, milady.’

‘Laat haar maar binnenkomen,’ luidde het antwoord.

Giselle vroeg zich af of ze haar zware tas wel mee naar binnen zou nemen, maar het moment om anders te besluiten was voorbij.

Ze liep de kamer in en maakte, zoals ze had geleerd, een knicks-

je. Daarna zette ze de tas naast zich neer. In luttele seconden nam ze het beeld van haar toekomstige werkgever in zich op.

De dertiende Earl of Hallingham zat achter zijn bureau, een zwaar meubelstuk uit de negentiende eeuw. Hij had zijn adellijke titel twee jaar eerder op achtentwintigjarige leeftijd verkregen nadat zijn vader bij een vliegtuigongeluk om het leven was gekomen. Giselle had erover in de krant gelezen.

George Hallingham had van zijn vader de hoekige, maar toch knappe trekken en zijn blauwe ogen geërfd. Zijn blonde haar had hij van zijn Zweedse moeder, een gravin die door haar huwelijk tot de familie was toegetreden.

Zijn echtgenote Sybill, die naast hem stond, was in alle opzichten zijn tegenpool. Ze had zwart haar en een teint zo bleek als die van een porseleinen pop. Ze had heel fijne gelaatstrekken, donkere ogen en een tenger postuur, waaraan je de zwangerschap van nog maar een paar maanden geleden niet afzag.

‘Goedemorgen milord, milady,’ zei Giselle met vaste stem. ‘Het is me een eer u mijn diensten aan te bieden.’

‘Welkom op Hallingham Hall, miss Farnsworth,’ antwoordde de earl. ‘Ik hoop dat u een prettige reis hebt gehad.’

Lady Sybill wendde zich nu ook tot haar. ‘Ik stel het niet op prijs als een personeelslid te laat komt,’ merkte ze koeltjes op, nog voordat Giselle de vraag van haar echtgenoot kon beantwoorden.

‘Pardon, milady,’ antwoordde Giselle en ze sloeg haar ogen neer. ‘De nachttrein naar Edinburgh had vertraging. Ik hoorde dat er een schaapskudde op het spoor liep, die slechts met veel moeite weg te krijgen was.’

Dat was de waarheid en de conducteur had tegen de passagiers gezegd dat het hier vaker gebeurde.

Giselle zag dat er een glimlachje over het gezicht van de earl gleed.

Maar zijn vrouw keek nog steeds even streng. ‘Dan had u ons op de hoogte moeten stellen.’

Hoe had ik dat moeten doen? dacht Giselle. Een telegram zou vast maar kort voor haar aankomst zijn bezorgd.

‘Het zal niet nog eens voorkomen, milady,’ antwoordde Giselle en ze onderdrukte haar verontwaardiging. De heer of vrouw des huizes heeft bijna altijd gelijk, hadden ze haar geleerd.

‘U moet weten dat mijn vrouw een drukke agenda heeft,’ zei de earl een beetje gekscherend terwijl hij haar een blik toewierp. Sybill perste haar lippen op elkaar. ‘Welnu, miss Farnsworth, normaal gesproken nemen we geen huishoudsters aan die nog nergens gediend hebben, maar uw directeur, Mr Highgrove, heeft u als beste van uw jaargang aanbevolen. Hij zei dat u bij ons in huis een frisse wind zou laten waaien.’

‘Dank u wel, milord. Dat is bijzonder vriendelijk van Mr Highgrove en ik zal mijn uiterste best doen om aan uw eisen te voldoen.’

De earl knikte en vervolgde: ‘De belangrijkste regel hier in huis betreft discretie. Onze familie staat in de publieke belangstelling en daarom verwachten we dat er niets van wat tussen deze muren gebeurt naar buiten komt. Dat geldt in het bijzonder voor contacten met de pers. Het kan zijn dat zal worden geprobeerd om u uit te vragen. Daarop reageert u ontwijkend en u houdt voor ogen dat u mijn familie dient te beschermen.’

‘Vanzelfsprekend, milord, zo hebben we het op de academie geleerd.’

‘Alle andere regels hier in huis zijn eenvoudig. Er wordt niet gestolen en gelogen, meningsverschillen onder het personeel worden discreet beslecht en als een probleem niet kan worden opgelost, wendt u zich tot mij of mijn vrouw.’ Hij wierp lady Sybill een blik toe en zei toen: ‘We ontbijten om half negen, de lunch wordt om één uur geserveerd en het diner klokslag acht uur. Onze kokkin Mrs Parker zal u informeren over onze eetgewoonten. Onze dienstmeisjes hebben vaste tijden voor het schoonmaken van het huis en die houden we graag aan.’

‘Zoals u wenst, milord,’ antwoordde Giselle. Toen richtte ze zich tot de gravin. Het was haar aangeraden om ook de vrouw des huizes naar haar wensen te vragen, want tenslotte had zij meer met de huishouding te maken dan de heer des huizes zelf. ‘Mag

ik vragen of u speciale wensen of voorkeuren hebt met betrekking tot het leiden van de huishouding, milady?’

Lady Sybill nam haar even onderzoekend op en antwoordde toen: ‘Ik hecht grote waarde aan een zorgvuldige omgang met onze erfstukken en met kleding. Ook de collectie zilver in de eetzaal vereist bijzondere aandacht. Bovendien dient u te allen tijde rekening met onze zoon te houden.’

‘Ik zal ervoor zorgen dat alles volgens uw wensen verloopt,’ zei Giselle met een glimlach.

‘Mooi zo!’ riep de earl uit en hij stond op. ‘Ah, één ding nog. Mijn bibliotheek is mijn heiligdom. Ik wil dat daar alleen wordt schoongemaakt als ik niet thuis ben. Mocht ik toch willen dat er iets gereinigd wordt, zal ik het u laten weten.’

‘Vanzelfsprekend, milord. Ik zal erop letten dat het personeel zich in overeenstemming daarmee gedraagt.’

George liep nu om zijn bureau heen naar haar toe. Dat was ongebruikelijk en even verstijfde Giselle.

‘Dit is een geweldige kans voor u, miss Farnsworth. Als u uw werk naar onze tevredenheid doet, kunt u zich verzekerd weten van een langdurige aanstelling. Mijn vader hield niet van een groot verloop onder het personeel en ik denk er net zo over.’

‘Dank u wel, milord.’

Zijn blik boorde zich even in de hare. Giselles hart ging sneller kloppen en ze voelde dat ze een kleur kreeg. Het was alsof hij iets van haar gezicht wilde aflezen, maar wat?

‘Mr Simmons, die u heeft ontvangen, zal u een korte rondleiding door het huis geven en u aansluitend uw kamer laten zien,’ zei de earl toen. Het moment tussen hen beiden vervloog. ‘Daarna gaat u kennismaken met het overige personeel. Om vier uur verwachten we u op de thee om nadere details te bespreken.’ Lord Hallingham glimlachte haar toe.

Giselle sloeg haar ogen neer en reageerde met een knicksje: ‘Ik dank u, milord, milady. Ik verheug me op mijn taken hier op Hallingham Hall.’

2

Zaterdag 3 mei 2025

Het licht dat door de ramen van mijn woning valt laat een stekende pijn door mijn schedel schieten. Ik knijp mijn ogen dicht en tast naar de afstandsbediening voor de zonwering. Gisteravond ben ik vergeten die dicht te doen.

Als de jaloezieën halfgesloten zijn, doe ik mijn ogen weer open, maar de pijn blijft. Mijn slapen bonzen ervan en de pijn trekt langs mijn voorhoofd, waardoor ik het gevoel krijg dat ik een veel te strakke badmuts draag.

Heel langzaam komt de herinnering aan de vorige avond boven. Aan mijn uitval naar Mulligan, waarna hij me heeft ontslagen. Aan Rhyden, die het na een relatie van drie jaar uitmaakte. En aan de bar waar ik vervolgens ben doorgezakt tot ik behoorlijk dronken was.

Het lijkt bijna een wonder dat ik ongeschonden in mijn eigen woning ben beland en niet ergens op een bank in het park in slaap ben gevallen.

Ik geef mezelf nog een paar minuten in het halfduister en trek

dan de jaloezieën weer op. Het zonlicht doet nog steeds pijn en het gekwinkeleer van de vogels buiten komt driemaal zo hard bij me binnen.

Het wordt tijd dat ik wat frisse lucht ga opsnuiven.

Ik sta op uit bed en trek mijn bezwete groene slaapshirt uit, dat over de borst de spreuk draagt: WACHT, IK HAAL GAUW EVEN EEN GOED HUMEUR.

Zoals verwacht helpt een douche niets tegen mijn pijnlijke schedel, maar ik geniet van het lauwwarme water dat langs mijn lichaam stroomt. Als ik klaar ben, kijk ik in de spiegel: donkere kringen, vermoeide blik, bleke lippen, hangwangen. Geweldig! Ik zie eruit zoals ik me voel.

Ik spoel de vieze smaak in mijn mond weg en loop naar de keuken. Mijn koelkast is leeg; ik zag gisteren voor het werk geen kans meer om boodschappen te doen. Gelukkig heb ik nog wel aspirine. Ik pak een sachet, laat de witte kristallen op mijn tong prikkelen en slik ze door.

Het sinaasappelaroma ontvouwt zich in mijn mond en ik zou willen dat er echt zoiets met een onmiddellijke werking bestond. Als ik ergens pijn heb, word ik ongeduldig.

Ik loop naar mijn kledingkast, doe de deur open en haal er een schoon wit t-shirt uit. Daarbij valt mijn blik op de berg kleren van gisteren, waar een krant op ligt.

Waarom heb ik in vredesnaam een krant meegenomen? En hoe komt het dat ik me dat niet herinner?

Die verrekte Long Island Iced Tea! En wat ik ook verder nog naar binnen heb gegoten...

Ik pak het blad en bekijk het. Om de een of andere reden is de krant opgevouwen bij de advertentiepagina. Ik kijk de advertenties vluchtig door en dan blijft mijn blik hangen. En opeens schiet die reden als een bliksemschicht mijn brein in.

3

Prestigieuze opleiding tot butler (m/v) aan de gerenommeerde Rosewell Castle Academy in de schilderachtige heuvels van Schotland

Onze exclusieve voorjaarscursus in 2025 biedt nog plaats aan een ambitieuze kandidaat (m/v) met ervaring in restaurants uit het hogere segment, luxe hotels of als gediplomeerd huishoudster. De drie maanden durende opleiding biedt grondige kennis aangaande het leiden van een landgoed, smaakvolle huisvesting in het historische landhuis, exquise maaltijden en op maat gemaakte beroepskleding. Na het behalen van het examen ondersteunt de academie u bij het zoeken naar een aanstelling. Investeer in een eersteklas toekomst!

Schriftelijke reacties met volledig curriculum vitae naar applications@rosewellcastle.co.uk

